

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym do tutejszego Sądu O. W. wystąpił z roszczeniem o zapłatę przez pozwanego Ł. C. na rzecz Ośrodka (...) kwoty 1000 zł z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego oraz o złożenie przez pozwanego przeprosin na łamach czasopisma (...).

W uzasadnieniu pozwu powód oświadczył, że pozwany jako funkcjonariusz Aresztu Śledczego w Ł. „umieścił powoda w jednej celi z dewiantem seksualnym”, co nastąpiło dlatego, że powód nie podporządkował się „podkulturze więziennej”. Powód podniósł także, że wielokrotnie grożono mu pobiciem, także w obecności funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz zarzucił, że „pozwany zatuszował zgłoszenie powoda o przestępstwie”. Powód określił także w pozwie treść przeprosin, których oczekuje od pozwanego.

(pozew k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew pozwany wystąpił o oddalenie powództwa.

(odpowiedź na pozew k. 44-45)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

O. W. odbywał karę pozbawienia wolności od 2015 roku do listopada 2018 roku w Zakładzie Karnym w Ł. oraz w Areszcie Śledczym w Ł..

(okoliczności niesporne, wyjaśnienia powoda k. wydruki z systemu NOE-SAD k. 49 oraz k. 54-70)

Powód zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności w dniu 12 listopada 2018 roku.

(okoliczność niesporna, wydruk k. 75)

W Areszcie Śledczym w Ł. powód funkcjonował jako tzw. osoba chroniona, tj. realizował porządek wewnętrzny w specjalnie dobranej grupie wychowawczej, aby zapewnić mu bezpieczeństwo na terenie jednostki penitencjarnej. Istniały zagrożenia bezpieczeństwa powoda ze strony innych osadzonych, deklarujących przynależność do podkultury przestępczej („grypsujący”). Osadzeni z cel „ogólnych”, „chronionych” i „grypsujących” są w AŚ w Ł. traktowani w ten sam sposób w tym sensie, że realizowane są wobec nich te same oddziaływania i warunki osadzenia – z tym, że oddzielnie od siebie realizują oni takie uprawnienia jak korzystanie z łaźni czy spacerów.

(zeznania świadka W. W. k. 103-104, zeznania świadka B. M. k. 105, zeznania świadka E. G. k. 106, zeznania świadka Ł. M. k. 107)

Wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. Z. zgłoszony na rozprawie (protokół k. 100) podlegał oddaleniu, gdyż powód w określonym mu przez Sąd terminie nie wskazał adresu miejsca pobytu świadka.

Dowód z przesłuchania stron przeprowadzony na ostatnim terminie rozprawy ograniczono do przesłuchania powoda, z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawie.

Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń powoda o tym, jakoby pozwany jako wychowawca w AŚ w Ł. zlecił innym osadzonym tam osobom kierowanie gróźb i wyzwick pod adresem powoda oraz jakoby pozwany w obecności powoda podarł i wyrzucił do kosza pisma powoda zawierające jego skargi skierowane do dyrektora Aresztu Śledczego w Ł.. Pozwany nie przyznał zaistnienia tego rodzaju okoliczności – stanowczo zaprzeczył twierdzeniom powoda w tym zakresie (protokół rozprawy k. 102-103). Twierdzenia powoda dotyczące wyżej wymienionych kwestii nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami. Żaden ze świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie nie potwierdził wersji zdarzeń podanej przez powoda. Zgłoszony przez powoda świadek K. N. nie potwierdził w swoich zeznaniach

tego, aby był obecny przy niszczeniu przez pozwanego jakichkolwiek pism pochodzących od powoda – w tym zakresie świadek podzielił się z Sądem jedynie swoimi przypuszczeniami („pisma te do nas nie doszły, pan C. prawdopodobnie je zniszczył” – protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2019 roku, 15-16 minuta). Z zeznań świadka K. N. wynika także, że nie był on obecny przy rzekomych rozmowach pozwanego z innym osadzonymi, w trakcie których pozwany miałby im zlecać straszenie lub wyzywanie powoda albo grożenie mu.

Zeznania świadka K. N. nie zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne. Po pierwsze, sam świadek przyznał, że istnieje konflikt między nim a pozwanym polegający na tym, że świadek w innej sprawie pozwał Ł. C. o naruszenie jego dóbr osobistych. Co więcej, zeznania świadka K. N. nie są spójne z wyjaśnieniami samego powoda i treścią złożonego przez niego pozwu: o ile świadek podawał, jakoby pozwany miał osobiście znieważać jego i powoda (protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2019 roku, 29-30 minuta), to w treści pozwu powód tego rodzaju zarzutów pozwanemu nie stawiał i nie ma mowy o tego rodzaju rzekomych zachowaniach pozwanego w treści przeprosin, których oczekiwał od niego powód. Z pewnością gdyby takie zachowania pozwanego miały rzeczywiście miejsce, to powód nie omieszkałby o nich wspomnieć w swoim pozwie lub w wyjaśnieniach składanych przez siebie na rozprawie - czego jednak nie uczynił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód w sprawie niniejszej dochodzi zapłaty przez pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego na cel społeczny oraz przeprosin – twierdząc, że pozwany dopuścił się bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda.

Art. 415 k.c. stanowi o tym, że kto z winy swojej wyrządza drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z kolei zgodnie z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Ponadto, zgodnie z treścią art. 24 zd. 2 k.c. w razie dokonanego naruszenia dóbr osobistych ten, czyje dobro osobiste zostało naruszone, może żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków (w szczególności poprzez złożenie oświadczenia w odpowiedniej formie i treści) – chyba, że naruszenie dobra osobistego nie było bezprawne.

Powód formułując żądanie przeproszenia go przez pozwanego oparte na treści art. 24 k.c. oraz domagając się zapłaty przez pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego (art. 448 k.c.) powinien był wykazać, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych przez pozwanego – okoliczności takiej powód jednak w niniejszej sprawie w sposób wiarygodny nie udowodnił. Jak już wyżej wskazano, powód nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na to, że pozwany jako wychowawca w AŚ w Ł. zlecił innym osadzonym tam osobom kierowanie gróźb i wyzisk pod adresem powoda oraz jakoby pozwany w obecności powoda podarł i wyrzucił do kosza pisma powoda zawierające jego skargi skierowane do dyrektora Aresztu Śledczego w Ł.. Z kolei fakt umieszczenia powoda w tzw. celi chronionej oraz w odpowiedniej grupie wychowawczej w AŚ w Ł. jest okolicznością niesporną między stronami procesu – jednakże powód nie wykazał w żaden sposób tego, aby umieszczenie go w tego rodzaju celi (rzekomo razem z mordercą oraz osobą skazaną za popełnienie przestępstw seksualnych) było wynikiem szyskany ze strony pozwanego. Wręcz przeciwnie, z ustaleń dokonanych w niniejszej sprawie wynika, że umieszczenie powoda w odrębnej grupie wychowawczej wynikało z konieczności zapewnienia mu bezpieczeństwa w kontekście konfliktu między powodem a innymi osadzonymi, przynależącymi do podkultury przestępczej – brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że było to wynikiem „szyskany” ze strony pozwanego. Nie zostało także udowodnione, aby pozwany „szyskanował” powoda umieszczając go w takiej a nie innej celi mieszkalnej oraz aby pozwany „faworyzował” osadzonych należących do podkultury więziennie-przestępczej. Powód nie udowodnił także tego, aby pozwany czymkolwiek go straszył lub w jakikolwiek sposób mu groził albo żeby „zatuszował” jakiejkolwiek przestępstwo lub inny czyn zabroniony popełniony na szkodę powoda.

Wobec powyższego, powództwo O. W. podlegało oddaleniu jako bezzasadne – nie zostało wykazane, aby pozwany w jakikolwiek sposób naruszył dobra osobiste powoda.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi – z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.
2. W związku z treścią pisma powoda datowanego na 2 marca 2019 roku poinformować go o tym, że ogłoszenie wyroku w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 26 lutego 2019 roku o godz. 14.25.
3. Po wykonaniu punktów 1-2 przedstawić do dalszych decyzji w przedmiocie rozważania cofnięcia udzielonego powodowi zwolnienia od kosztów sądowych (powód nie jest już osobą pozbawioną wolności).

SSR (del.) Adam Borowicz Dnia 25 marca 2019 roku